

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

політична, економічно-суспільна й літературна газета.

Ціна примірника
6 сот.
На провінції
8 сот.
В взятих територіях 4 коп.

Виходить щодня
рано.

Умови передплати у Львові:

На рік	18— К.
півроку	9— "
чвертьроку	5— "
місяць	1'80 "
В краю і державі:	
На рік	24— К.
півроку	12— "
чвертьроку	6— "
місяць	2'40 "

За границею:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	8 дол.
В інших державах	40 фр.

Рекламації вільні від поштової оплати. Рукописі приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важніші і застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілим краю.

Адреса редакції й адміністрації: ЛЬВІВ, ул. Руська 3. Експедиції: Бляхарська 11.

Ціна оголошень:

За оголошення числимо за одношпальтovou стрічку або її місце 20 сот. Надіслане 50 сот. за стрічку, а в оповістках 40 сот., в редакційній часті 60 сот. Повідомлення про вінчання, заручини і т. д. 1'50 К. за стрічку, найменше 4 К. Дрібні оголошення за слово 6 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошення за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

ДР. ЛЬОНГІН ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ.

Забороло проти російського імперіялізму.

Дня 15. надоліста с. р. отворено в Варшаві польський університет і польську політехніку. Велике се торжество, на котрім був присутний генерал-губернатор Варшави Ексцеленція Беселер, та австро-угорські представники, отворив ректор др. Брудаїнський святочною промовою, в котрій сильно підчеркнув польський національний характер сього університету.

Генерал-губернатор зазначив, що заснованне польського університету і польської політехніки се „доказ далекосяглої та щедрої думки німецького Цісаря“, вказав він і на се, що німецька управа була тою, що заохочувала польську науку в Польщі. Без великої параді та розголосу, натомість з великого повагою кількома словами зазначено історичне та політично-міжнародне значінне сеї хвилі.

На рідній землі, після божих і людських прав одержали Поляки серед воєнної заверухи найвище пристановище національної культури, чим сповнено не тільки акт справедливости супроти польської нації, — але також акт далекосяглої німецької політики, зглядно обох беручих в справі участь держав. Заложено твердиню польської національної культури проти російського імперіялізму. Польська нація дістала тим самим запоруку своєї будуччини, доказ прихильности осередніх держав. Сей факт національної справедливости тісно звязав польську націю з осередніми державами, — а польська думка, що в останніх роках що раз більше гравітувала на схід, — стала знов позиска на для заходу. Заложенне висших польських шкіл у Варшаві було не лиш актом справедливости, але є се рівночасно подія першорядного політичного значіння.

Нині мають Поляки три університети, з котрих два лежать на споконвічній польській території, — а третій на українській землі — у Львові, що має правдо українсько-польський характер, позаяк від ряду літ справа заложіння українського університету у Львові, зглядно розділу його на два університети, стала актуальною.

Ся цілком природна та відповідаюча національним відносинам комбінація повстала з сього, що проти йдучої на захід московської експансії належить створити дві національні кріпости: дефензивну — польський університет в Варшаві, та дефензивно-офензивну — український університет у Львові. Бо впливи польської культури не сягають далеко поза меридіан Либліна, міжтим коли українська висша школа промінювалаб культурою далеко на схід гень аж за Дон. Як великий був би се удар для Росії — про се годі й сумніватись.

Вже ся тільки обставина, що в Галичині та Буковині була українська преса, українські стоваришення, народні школи, та мале число українських гімназій (девять публичних і 10 приватних), вкінці декілька університетських ка-

тедр — мала так сильний вплив на закордонну Україну, що Росія zagrożена на власнім ґрунті розвиваючим українством, була приневолена здобувати „український піємонт“, се є українську часть Галичини. Про се через довгий час писали російські часописи, котрі підчеркували, що бувший російський амбасадор при віденським дворі Шебеко робив представлення у австрійського правительства проти задуманого заложіння українського університету, що й мало причинитись до відложіння сього пляну. Не є ніякою тайною, що Росія заохочувала малу Сербію до завзятого опору проти жадань задовольненія монархії шеля сараєвського морду, бо Росія хотіла викликати воєнну заверуху. Адаже вона вже в марті 1914 почала мобілізувати, щоб завоювати східну і середню Галичину. Тим чином хотіла вона покінчити завласніе „старорусского краю“. Ся політична фікція, збудована на факті, що козацтва московська династія походила з київського пануючого роду. Вона однак так довго спочивала в архіві російської державної ідеології, доки „український піємонт“ в Галичині не став Росії „не на руку“. Шойно тоді відчула матушка-Росія неспроможну кочечність, виконати свою історичну місію.

Український університет у Львові для російських Українців став від послідного десятка літ народним стягом. Коли він являв ся для галицьких Українців як справа практичної кочечности, так для російських Українців мало його заснованне високо політичне значінне; около нього зосереджувались їх політичні думки та симпатії.

В моїй памяті зберегла ся палка стаття харківського журналу „Сніп“, в котрій вона радісно витає вістку про переговори що до засновання українського університету; відтак, коли переговори остаточно розбились, помістив сей журнал статтю повну розчаровання і живо пригадує собі сю торжественну хвилину, коли український парламентарний клуб дістав адресу з підписами кількисот українських селян та робітників з Катеринославської губернії, в котрій вони складають нашим послам як найсердечнійшу подяку за старання коло засновання українського університету у Львові. Простий робучий народ такимизь словами висказував свою радість з сього, що його мова, полишена в Росії всяких прав, здобував собі в Австрії університетське право горожанства.

Тепер зазновано кріпость польської культури, з ряду трето для 16 міліонового народа. Є се заравом кріпость, котра має злучити Польщу з осередніми державами та станути заборолом дефензивного характеру проти обіцянок Москалів, котрі оперують маніфестом Миколи Миколавича, надіями на Гданськ, Познань, Поморє і Шлеск.

Український університет у Львові був би не тільки дефензивним заборолом проти російської пропаганди в Галичині, але також і офензивною точкою опору проти Росії на схід аж за Дон. В Києві і Харкові, в Катеринославі і на далекому Кубані ралізація так довго вижиданого постуляту відбилась би голосним відгомном, зродила б нові надії, віру та відвагу. Думка про „український Піємонт“ в Галичині, була доси більше продуктом політичної інтуїції, чим реального предствалення. А інтуїція се дар, який дістаєть ся в участі лише небогатым ви-

бранцям. Маси натомість, навіть інтелігенція, потребуєть до своєї орієнтації чогось реальнішого.

В російській Україні люде вижидают на реальне діло. Нині є час обильний в такі великі події, що політики закровоно на велику скалю не можна вже робити — словами... Я можу нині вдумуватись в еволюцію ідей російських Українців, коли вони довідались про заснованне польського університету у Варшаві.

Діла говорять також самі про себе. І се є фактом, що 16-міліонова польська нація одержала третій університет; але й рівночасно фактом є, що 36 міліонів Українців не має на земській кулі ані одной висшої школи.

Мусимо знати, що перше питання, яке ставить російський українець австрійському пристріці, звучить: „Отже... що з університетом? І коли австрійський Українець толкує, що є ще „деякі трудности“, деякі „розважування“, — то сього закордонний Українець не може зрозуміти. — Заложенне університету, коли його зорганізуванне вважаєть ся при тім ще як політичний факт міжнародного значіння, видаєть ся йому тільки як справа доброї волі.

День 8 грудня день „Просвіти“.

Мов страшна хуртовина, що ломить найвищі дерева і прибиває до землі золотисті лавни збіжа, так перейшла московська навала по галицькій Україні. Зломала, в полон забрала чи мало наших народних діячів, у сиру землю загнала довгі ради многонадійного цвіту — молодіжи.

І остали знищені села, спалені гадівства. Застигло народне життє, запепали народні стоваришення, що так буино розцвили ся були перед війною. Чи ж заложити руки і ждати бездільно на те, що принесе завтрішна днина?

Закусивши з болю уста, бере ся господар до відбудови хати, щоб де примістити челядину, бо голод ломить кости. А наші просвітні стоваришення чи ж мали би остати невідбудовані? І у нас переймає холодом, бо не ма де запалити полоніни любови до всього що рідне, українське.

Сотка наших філій Товариства „Просвіта“, дві тисячки читалень, наш народний дорібок, добутий кєрвавим потом наших батьків і нас самих, чи ж мавби знидїти?

Вони ж гріли нас, вони давали розраду у тяжких хвилях, вони вказували праву дорогу, кудю йти, вони були огнищами, де ми вчили ся як сповнити свій обовязок супроти нашої держави, супроти українського народа. В них виковували характери, що мов скали стояли проти усіх затій та приман ворога, в них родили ся почини до діл, щоб послідну каплю крови пролиги в обороні Вітчизни, в обороні свого народа.

Вони були живчиками нашого народного життя!

А чи може бути життя, коли не бе живчик? Треба відбудувати отсі народні будівлі, треба на ново розпалити отсі огнища народної освіти!

Надходить день 8. грудня, день „Просвіти“.

Як минулих літ так і цього най пам'ятає український загаль на почесний дар для Товариства „Просвіта“.

Знаємо, що багато скаже: „Колись давав я рудо на дар „Просвіти“, та щині країна нужда заглянула до моєї хати“. Не до них кличемо, а для них кличемо, щоб їм дати розраду.

Ми кличемо до тих, для котрих прихильницькою була доля, у яких знайдуться зайві сотники, бо є такі, у яких готового гроша під теперішню хвилю може і більше чим даяйше.

Тисячі і тисячі в стрілецьких ровах лють кров за долю України, а Ви допоможіть їм, щоби чим скорше могла заготи рани завдані ворогом. Ві рани, сеж Ваші! Не жалуйте на почесний дар для Товариства „Просвіти“, на відбудову рідної неврики України.

Чейже в кожній громаді знайде ся хтось, що вив би у свої руки сю справу і між сусідами та знакомими зібрав на почесний дар „Просвіти“. А дуже, дуже потребує того „Просвіта“. Всякі її жерела доходу на разі висохли, а тільки роботи, а тільки треба рук. Чим об'язне „Просвіта“ отсі видатки? Сеж праця для народа і народ мусить дати на неї.

Проте най ніхто не відкаже ся, най ніхто не покусить на почесний дар „Просвіти“. А хто зложить його, буде мати право сказати: „Одні віддають кров свою за Україну, а віддаю свою кєрвавицю на почесний дар „Просвіти“, для дорогої неврики України!“

Головний Виділ Товариства „Просвіти“ визнає усі свої філії та читальні, щоби на день 8 грудня, або в одну з найблизших неділей скликали сходина своїх членів, відчитали їм сей поклик, вивали до складок на почесний дар „Просвіти“ та відновлення просвітнього життя в Товаристві. Де нема повних Виділів, там котрий небудь член Виділу, або і звичайний член най спробиє членів і на спільних сходинах най обдумать способи, як повести дальше просвітню-організаційну роботу.

Троха більше віри в будучність народа, більше енергії, ще троха жертви, посвяти, а Україна зацвіте нам сторичею!

Інших покликів та ліст єсього року Головний Виділ не буде розплати ізаа почтових трудностей. Збірки належать переслати на адресу Товариства „Просвіта“, Львів, Ринок ч. 10. Про сходина та про оживлення просвітнього руху належить рівнож прислати зві до Головного Виділу.

У Львові, дня 4. грудня 1915.

За Головний Виділ Товариства „Просвіти“: Іван Кивелюк голова; о. Т. Лєжубський заст. голова; Др. Е. Озаркевич заст. голова; А. Гапак заст. секретаря.

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

Із неписаного журналу.

(Кінець).

Тут пішло все коміть головою. Рух, гарячковий рух, бездумна біганина людей, які зараз, за одну мить підуть проти ворога. Їм уже все байдуже, хоч се лядштурмісти батьки дітям, тільки їм чогось треба, вони шукають чогось і не можуть єсього ніяк найти. Нараз — гук! Усі гороніють. Коли се бачим, в калюжі крові вєть ся щось — тіло не тіло. Вєть ся і тихе. Перед нами людський корпус з рострісаною головою. Се якийсь старий дядько з поспіху і необережності випалив собі прямо в голову. Накрили його покривалом і відійшли. Там на гору, де шуміли знаряди, девойкали кулі. Я найшов нашого писаря, дістав від нього хліб для моїх людей, новий кріс і строгий приказ вертати знов на своє становище. Наша сотня вимаширивала ще вчора, а тепер бєть ся на узлірях Ракочі Гальош. За сотнею пішли і кукарі. Перший бій! Хто з нас міг видержати поза боевою лінією, хто не мусів там остати? Дорога до сотні була для мене замкнена. Я чув, що слава першого бою сотні мене не досягне. Не та слава, що віачас ордерами, а та тиха, те сердечне переконання, та гордість, що каже „І я там був“. Там гуділи гармати, торохтіли кріс, люди зривали ся, кричали „гурра!“ а мене там не було, я мусів вертати на свій мертвий пункт. По дорозі хотіли забрати в мене підводи відвезти раненого рїтмайстра. Я не позволив. Якась лють кидала мною, я крикнув до жовїра, що просив в мене підводи „abigetien“ сам донав коні і по-

Урядові воєнні звідомлення.

з головної німецької кватири.

На західнім фронті.

Крім арматних та мінових борб на ріжних місцях фронту не зайшло ніщо важне. На північний захід від St. Quentin біплян з двома англійськими офіцерами вив в наслідок поповнення мотору та дістав ся в наші руки.

На східнім фронті.

Положення не змінило ся.

Російське звідомлення з дня 29. падолиста про бої під Ілукштою є прямо видумане. В обсягу армії гр. Богмера передні сторожі відперли слабі російські відділи, які виступили до атак.

На сербськїм фронті.

На захід від Лїм обсаджено Болїяніц, Плевліє і Ябука. На полудневий захід від Митровиці полонено 4.000 Сербів та здобуто 2 армати.

Начальна управа армії.

з головної болгарської кватири.

Вїйска наші вели далі свою офензиву по другій стороні Прїзрену. Від початку війни зі Сербією аж до зайняття Прїзрену дня 29. падолиста забрали ми Сербам 50.000 полонених, 265 армат, 136 возів з мушкетією артилерії, около 100.000 карабїнів, 36.000 гранатів, 300.000 вабоїв, 2850 вагонів і 63 льокомотив. На полуднево-західнім фронті після обсадження міст Кичева і Крушева обсаджено місто Брод на дорозі з Кичева до Прїлена. На англійсько-французькому фронті без зміни.

Європейська війна.

Англія про мир!

ЛЬОНДОН (Тіб.). „Morgenpost“ заявляє в одній статі, що вже час, щоб освітлити мирові услїва. Народ мусить звати, за що борєть ся. В кожнім однак разі Німеччина мусить бути по-

бїджена. Часписє гарячо поспирає оголошенє мирових услївів, та заклочає, що Греї повинен з цілим серцем побиватись за дальшим ведєнем війни.

Становиско Румунї.

КОПЕНГАГЕН. Льондонська часописє „Star“ принє сїть вістку про дуже велике таємниче значєнє зближенєя Румунї до держав почвїрного порозумїня.

Турецький державний бюджет.

КОНСТАНТИНОПОЛЬ. Бюджетовий рік, який розпочинаєть ся 14. марта, викаає 36,817,125 фунтів видатків, се є 1½ мїліона більше чим попереднього року та 22,261,467 фунтів доходів, отже менше 1,874,000 фунтів чим попереднього року.

Дефіцит вноєить проте 13,855,437 фунтів, отже більше чим о 3,084,329 фунтів висший чим попереднього року.

Англія дєстарчає амуніцію Росїї.

ЛЬОНДОН. Вїєськово-маринарська російська комісія, яка тут прибула, має приспїшити доставу англїєської амуніції і оружє для російської армії.

Сербське правительство в Скутарі.

СКУТАРІ. „Агєнція Гаваса“ доносїть; Сербський президент міністрів прибув разом з міністрами до Скутарі, що від тепер буде столицею Сербїї.

Мирова експедиція.

ЛЬОНДОН. „Morning Post“ доносїть з Копєнгага: Корабель „Оскар XI“ скандинавської американської лінії винаймлений мїліард. Фордом і його прихильниками в цілі перевезенєя мирової експедиції, приїде передусім до Христїянії а відтак до Копєнгага. Дєлєгати удадуть ся відтак до Стокгольму і Амстердаму, де будуть зорганїзовані постійні мирові бюра. Мирова конференція відбудеть ся в Амстердамі.

Воєнне положєнє у Франції.

ПРИХ. „Civileux“ обговорюючи в „Ташмє“ положєнє на західнім фронті, називає його дуже тяжким, бо Франція буде засуджена на поопенєнє всіх тягарів. Поміч Англії і Бєлгїї не можна поважно брати в рахунок.

Відповідь Греції на нову ноту почвїрного порозумїня.

ЛЮГАНО. (Тіб.) „Tribuna“ і „Corriere della Sera“ доносїть з Атен про зміст другої грецької ноти що є відвідю на ноту почвїрного порозумїня. Вручуючи сю ноту президент кабїнету Окулїдіс висказав супроти послів дер-

іхав. Потім я довго томив ся думкою, що не ратував раненого поки не довідав ся, що рїтмайстра живого відвезли до Мункача. Коли я прийав до своїх, вже вечеріло. Мої лядштурмісти неспїкївні, стрївожені, цїган вже не гуляв, ні співав. Сїв на ослоаї і думав. Може його серце прочувало, що не багато йому життя остало. Він згинув ранком другого дня. Далі западала ніч. Я був безрадний. Не знаю, що дієть ся довкола. Ніякого приказу. Сиджу таї журю ся Довкола мене мої Мадыре. Чичкевич пішов на долину до кухні.

Коли се хтось вх-дїть. Схилена, блїда по-стать. Без шапки, голїруч, розхрістана. Давлю ся — жовїр стрїлець.

— Пой! Хто тут! — говорить по-стать і хапаєть за груди.

Я підїшов! Боже мїй! Петрович! Що ти тут робиш?

— Я... ранений... отут...

Розкрив груди. Повна пазуха крові.

— Де рана? Де?

— От тут, от тут — з лївого боку під серцє м.

Він був „чудєсно“ ранений. Куля пройшла йому лївий бїк грудей нисцє серця. Зловив рукою за рану і бїг лїсами, дєбрами, поки добив ся до нашої вартївї.

Що з ним робити? Приїшла дєпєша, щоб іхати до Вольоц. Що робити з раненим. Хочу лишати його в учителя.

— Ні! Ви мене не лишайте, я поїду з вами.

Якже ти поїдєш? з тебе вся кров стєчє!

— Нічого! Тільки мене не лишайте.

Взяли його закутали коцом, посадили на фіру і поїхали.

Нїч темна, гармати вже не грають, тільки якась трївога висїть в повітрі. Наші мусїли уступати, стрїльці і лядштурмісти боронили відвороту. А тепер коли бїй втих, ми з раненим товаришем іхали, чи зза гори не вийде московська стєжа, не крикне „стой!“ Що тоді? На потемки, який бїй? Хїба собі в лоб стрїль-

По дорозі надїбали наших. Одна чєта. Ішли стомлїні, лєдві перевалюючи ноги. До нас прїсїв ся Якимів. Почав оповїдати.

— Ми боронили відвороту. Москалі наступали підковою. Нас було мало — ми і вісімдєсят лядштурмістів. Наші гармати мусїли зїхати з гори по кількох вистрїлах. Коло мене виваб Бабїй. Вхопив ся за груди і кричав: „Мамунцю! Мамунцю!“ Нашу пікету вибили до ноги. Ми продержались о двї годинї довше на становищі... Машє воду?

Я подав йому воду, випив жадно і втих. Він не брєхав. Він тільки „шкїцував“ те, що бачив. Шкїцував недоладно, коротко, недоговорував. Страшна дїєнїєсть скувала крила його уяви, він навіть не міг пригадати усього, що бачив.

Він не брєхав, він бачив те перед собою. Я не брєхав, коли оповїдав жїдам те, що бачив в розгорячкєванїй уяві.

Два днї пізнійше, угорські часописї розписували ся про хробрїєть стрїльців. А мене там не було. По дорозі здоровили мене мадырські офіцери. Бачили синьо-жовту кокарду на моїй шапці і здоровити — стрїльця. Одна старушка дала менї в Мункачєві рожу, бо бачила синьо-жовту кокарду на моїй шапці. Я узяв, але менї було дєсадно. Я проти волї збрив лядри тих, що бороли ся на горбах Ракочі Шальош.

жав почвірного порозуміння приязні слова, котрі однак жадною мірою не притакують в особливий спосіб жаданню покинення Солуня Греками. Військово-поліційні операції на грецьких водах означив президент як компромітуючі та порушувачі неутральності.

Грецька нота вивчає, що грецьке правительство має щирю охоту задосить учинити жаданням почвірного порозуміння о стільки, о скільки на се дозволяє оборона неутральності і повна безпека Греції. Заявляє, що даліше бдуче відданне грецьких залізниць є незгідне з мобілізаційними плянами Греції і власною її військовою безпекою; Нота пропонує, щоб се справу розглянула під технічним зглядом особна військова комісія. Нота застерігає ся що до військових операцій на територіальних водах.

Сі час очікує доносять, що даліші переговори між Грецією і почвірним порозумінням идуть в скорім темпі, тимчасом однак Солунь утримали вже війська почвірного порозуміння.

3 італійського парламенту.

ЦРІХ. (Тіб.). По донесенням з Риму засідання парламенту отворив президент міністрів промовою, в котрій висказав привіт королеви, армії і народови, а вітчий пожелав побіди. Підчас сеї бесіди встали з місць всі міністри і послі, з винятком соціалістів, котрі на оклик „Най живе король“ відповіли криком „Най живе республіка“. Соціалісти заманіфестували разом з цілою палатою тільки тоді, коли предсідатель задав про полаганих жовнів. Після відчитання президентом палати привітної телеграми що надійшла до парламенту з Цервінано, президент міністрів повідомив послів, про видані від мая правительством розпорядки та номінації.

Відтак прийшов до слова міністер заграничних справ. По приватним відомостям, які доси дійшли тут, подав міністер до відома палати дипломатичний хід полії від часу видання „Зелевої книги“. Послідною подією було підписання Італією льондонського договору що Італія не заключить сепаратного мира. Мову його прийняла палата довготривалими оплесками.

Італія відпекує ся Балкану.

БЕРЛІН. „Lokal Anzeiger“ доносить з Люцерни: Дуже короткий побут Кіченера в Італії вияснюють тим, що ті відвідани перервав він перед часом як безцільні, переконавшись, що Кадорна витривало противить ся всякій акції Італії на Балкані.

Армія ген. Сараїля окружена!

ЛЮГАНО. „Cor iere della Sera“ доносить з Солуня: Армія ген. Сараїля загрожена є цілковитим оточенням. Вратувати її дуже тяжко.

РОТЕРДАМ. Французьке правительство уповнасило генерала Сараїля до рішення, чи операції на Балкані належить здержати, чи даліше провадити.

Англіїці ратують Єгипет!

БУДАПЕШТ. „Vilag“ доносить з Солуня: Французи з деяких познак вносять, що англійська управа армії хоче війська, що висіли в Солуні заладувати назад на кораблі і завести до Єгипту. По французьким інформаціям, Англіїці задумують стягнути також з західного фронту цілі корпуси.

З Марсїлії мали вони вислати вже три корпуси до Єгипту. З Мудрос доносять, що англійська фльота, зложена з 11 воєнних кораблів, котра доси стояла на якорі в Солуні, відплила в південно-східнім напрямі, здаєть ся, що до Єгипту.

Як перебирати в наші руки кацапські задаткові товариства?

1. Вишукати з поміж членів товариств кілька наших людей.
2. Вони мають поскладати свої уділові книжки як легітимацію їх приналежности до товариства.
3. Вистарати ся в громадським уряді тої місцевости, де член дирекції або надзірної ради счала мешкав, таку

ПОСВІДКУ*

стемпель і кор. Зі сторони громадської Зверхности (Магістрату) посвідчає ся, що Н. Н. перед поворотом наших військ виїхали з нашої громади в невідомім напрямі і місце їх побуту підписаній Зверхности не є звісне.

Зверхність громади (магістрат) в Н. Н. дня

4. Внести до окружного (краєвого) як торговельного Суду, де товариство є зареєстроване, таке подання:

Ц. к. окружний (краєвий) Суд як торговельний

Н. Н. і тов.
на руки першого

ВНЕСЕННЯ на устанавлення куратора для товариства взаїмного кредиту Р. в.

Ми підписані, виказуючи нашу приналежность до тов. вз. кр. Н. в. книжочками уділовими як я супроти того, що згадане товариство не має тепер ані дирекції ані надзірної ради, бо так члени дирекції як і надзірної ради виїхали і місце їх побуту не є нікому відоме, як і через те діловодство товариства зістало застановлене, а ми, члени є наражені на шкоду — ставимо

ВНЕСЕННЯ

на устанавлення для товариства вз. кр. Н. в. куратора в особі Н. Н. і поручення йому, щоби безпроводочно після приписів статута скликав Загальні Збори в цілі вибору дирекції і надзірної ради.

Уділові книжочки просимо зрернути на руки підписаного.
Підпис.

5. Оповідку про Загальні Збори оголосити в українських дневниках, бо кацапських нема.

6. По загальних зборах, виборі дирекції і надзірної ради, евентуально по переведенню зміни статута, подати до торговельного суду до зареєстровання.

На стійці.

Шумить вітер дубовою,
А я в ньому стою й стою,
І шлю вістку, та від себе,
Ой дівчинонько до тебе!

Не жури ся — я живу ще
Та канони грають душе;
Грають, грають, серце крають
Барвіночком зсохлим мають!

В ряди-годи й так буває,
Чорний ворон надлітає
Й краче: мида жде в віночку,
Ой в віночку з барвіночку!

Гей канони! грайте душе!
Хай забуду, що живу ще
Що там думає про мене
Дівча важко розжалене!
Лев Лотоцький.

Вісти з України.

Українська часопись в Одесі.

В Одесі почав виходити український тижневик „Основа“.

З Проскурова,

Гурернські земські збори в Проскурові постановили звернути ся до людности з зазивом не кидати своїх осель на випадок приходу ворожих військ.

Театр Садовського.

Комісія, котра завідує троїцьким „Народним Домом“, в яким дає виставу український театр М. Садовського, рішила на останнім засіданню не розписувати публічно аренди „Народного Дому“, а віддати на дальший рік М. Садовському.

*) На одній посвідці можуть бути подані імена всіх членів управи, о скільки мешкали в тій самій місцевости.

НОВИНИ.

— **Важне оречення** Адміністратійного Трибуналу в справі воєнних запомаг. Жінка одного приватного офіціаліста в Чехах, що служить при війську, побирає від властителя, у котрого муж був зайнятий перед війною, половину пенсії. Запомогова комісія відкинула її подання о признанне постійної що місячної запомаги. Справа оперлась аж о Адміністратійний Трибунал, який 27. падолиста с. р. признав рекурентці право до побору цілої воєнної запомаги.

— **Наше патріотичне селянство.** Ілюстрований віденський журнал „Das interessante Blatt“ в посліднім числі містить знимку з торжественної хвилі, в якій полковник вручує Ів. Стаднікови, селянинові з Жабокрук цісарську нагороду 1000 К., за се, що він збирав та старав ся о ранених жовнів, — а крім сього зібрав 700 крісів та 20 вагонів амуніції, і віддав се військовим властям.

— **Високе відзначення** Макензена. Цісар звернув ся до ген. Макензена з слідуючим відручним письмом:

Любий пільний маршалку генерале Макензеп. Завдяки Вашому вірцевому прововоду, і знаменитій співпраці підпорядкованих Вам командантів, та знаменитим і героїським ділам союзних військ, зістали вороги діймаючо побиті а на балканському терені війни осягнуто уже радісний успіх. Умілий провід вождів та завзята витривалість війська, довершать також і решту задачі. З вдячності пливучої з серця жертвую Вам, любий пільний маршалку брлянти до військового хреста заслуги І класи з воєною декорацією, а провідникам армії, стоячих під Вашими розказами, генералови артилерії Гальвіцови і генералови піхоти Кевесови військовий хрест заслуги І класи з воєною декорацією.

Вискажіть воім хоробрим жовнірам, що під Вашим славою опівчим проводом доконали великого діла, — мою подяку та привіт.

— **Вісти з російської неволі.** Богдан Барип і Никола Карпин, просять нас оповістити, що перебувають в російській неволі, під сю пору в Барнаулі губ. Томська.

— **Зелізна 20 сотикова монета.** „Neue Freie Presse“ доносить, що правительством задумує вичеканити певну скількість 20 сотикової монети.

Дирекція Товариства взаїмних обезпечень „Дністер“, взиває п. Андрія Кіяка, урядника Товариства „Дністер“, щоби найізізнійше до дня 15. грудня 1915 р. з оловив ся до служби.

Бібліографія.

— **Галичина підчас російської окупації.** Серпень 1914, — ч рвень 1915, написав Іван Петрович. Накладом видавництва „Політична Бібліотека“.

ОПОВІСТКИ.

Субота, дня 4. грудня 1915

Нині: 4. с. м. гр кат. Введ. во Хр. П. Бог. римо-кат. Варбани.

Завтра: 5. грудня. гр.-кат. Філімона римо-кат. Сабби оп.

О Повне засідання Головної Ради „Сільського Господаря“ відбуде ся в понеділок в дни 6. грудня с. р. о год. 10. рано. Президія просить о ласкаву як найчисленнійшу участь. На порядку деннім кромі справ біжучих справа участі Товариства в акції відбудови рільництва і краю в рамках оголошеного в часописях комуїкату. — О. Тит. Войнаровський в. р.

О З Товариства „Просвіта.“ На численні запити членів і сторін звернені до Канцелярії Товариства в справі Календаря „Просвіти“ на р. 1916, подаємо до відома, що Календар друкуєть ся і в другій половині с. м. появить ся в продажі. Відповідно до рішення Головного Виділу цілий наклад Календаря призначений на продаж (для Членів Товариства по зниженій ціві). Ціну Календаря оголосить ся по обчисленню коштів друку, які сього року є о много висші чим в нормальнім часі.—З огляду на те, що почтовий рух пакунків здержаний і висилка Календарів і книжок в комісову продажу нашим сталим відбірцям неможлива, про

силь ся замовлення висилати прямо на адресу: Канцелярія Товариства „Просвіта“ у Львові, ринок ч. 10.

○ Акад. Громада. В суботу 4. грудня с. р. о год. 5. ветером в льокалі „Акад. Громади“ в „Акад. Домі“ відбудуть ся заповіджені Загальні Сходили з наступним порядком:

1) Справи університетські і уконститування інформаційного комітету.

2) Введення чинностей, які передше сповняла „Акад. Поміч“.

3) Поділ праці.

Тому, що мають ся обговорити і полагати дуже важні і пильні справи, просимо о як найчисленнішу участь.

○ Легкі вози господарські на продаж. На основі рескрипту Президії ц. к. Намісництва з дня 16. падолиста 1915. ч. 34704/пр. подаємо до загальної відомости членів Товариства „Сільський Господар“, що ц. к. Намісництво має до диспозиції кількості готових легких возів виробу фірми Мундус в ціні по 285 кор.

З замовленнями на сі вози належить звертати ся до ц. к. Староств з покликанням ся на згаданий на вступі рескрипт Президії ц. к. Намісництва.

○ Відбудова знищених сіл в східній Галичині. Президія Технічної Комісії при кравім Товаристві господарським „Сільський Господар“ у Львові просить всіх Товаришів технічних заводів на засідання, котре відбудеть ся дня 5. с. м. в неділю о год. 4 по полудни в льокалі „Сільського Господаря“ при вул. Зіморовича ч. 20 I. пов.

○ З „Сільського Господаря“. На запит, в який спосіб можуть користати господарства з кредитової помочи, коли голова сих господарств на війні, дав др. Сидір Голубович іменем комісії правної поради при „Сільським Господарі“ слідуєчу відповідь:

Всякі документи на зятягнені позички, стже скрипти, декларації і т. д. мусять бути в ласноручно підписані через того, хто зятягне позичку. Коли дотична особа служить при війську, то належить їй там документ до підпису вислати, або постарати ся о судове установлення куратора до зятягнення зобовязань і підписання документу. Очевидно, що той послідний спосіб получений з коштами, але що гірше з великою стратою часу і тяганняю по судах. Найліпше для того вислати документи до підпису жовнірам в поле.

Адвокат кравий

Д-р. Степан Баран

отворив адвокатську канцелярію

у **Львові, Ринок, ч. 10.**

(дім. „Просвіти“, I. пов.).

АРТИСТИЧНЕ

ЗАВЕДЕННЯ РИТІВНИЧЕ

найдешевша фабрика кавчукових стампиль

Д. ВАЙСА

у Львові вул. Сикстуська ч. 13.

виконує гарно всі ритівничі роботи з металю, литі і прасовані.

Таблиці і шильди литі в різних металах, адреси до машин і на двері, надгробні таблиці, назви вулиць і числа на доми.

Всі замовлення виконують ся в якнайкоротшім часі.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Ц. к. Старший Радник санітарний

Д-р Евген Озаркевич

директор „Народньої Лічниці“

приймає вже хорих. Щеплення віспи що дня.

Підвале 7. Дім „Дністра“.

Дентистичне Заведення

Д-ра Олександра Барвінського

при вул. Сикстуській ч. 21.

Виймованне зубів без болю і льомбованне.

Штучні зуби в кавчуку і золоті.

Українським Січовим Стрільцям роботи виконує ся даром.

Зголошувати належить ся у асистента Наса.

Лікар

Д-р Бр. Овчарський

Пекарська 39.

Секундар Загального Шпитала, ординує від 10. до 11. рано і від 4. до 6. пополудни.

Кравий адвокат

Д-р. ЕВГЕНІЙ ГВОЗДЕЦЬКИЙ

веде канцелярію при

вулиці Красіцьких ч. 6.

4—30 (п-ч-с.)

Д-р. Сильвестер Дрималик

б. лікар мійський в Жовкві

переніс ся до Львова

і ординує при вулиці Сикстуській ч. 50.

Оголошення.

Дирекція Товариства Мішанський рем.-пром. Союз кредитовий у Львові подає отрим до відомости, що з днем 30. падолиста с. р. розпочала діяльність в давнім льокалі вул. Руська ч. 3. I. пов. год. урядові від. 9 до 1. в полудне. 1—3

Стефан Гуцал к. и. к. Türkefeldhaubitzbatterie Nr. 4., Feldpost Nr. 53. глядає товаришів і рідню з Прибузовць, повіт Гусятин. 1—3

Друкарня Наукового Товариства ім. Шевченка приймає до науки ученика з П. кл. гімн. або реальної або також з III кл. виділової. Відомість в Канцелярії друкарні, вул. Чарнецького ч. 26., I. пов. 4—4

Щіплення охоронне против віспи

свіжо спровадженою коровянкою

щоденно від 10.—12. передп. і від 3.—5. поп.

Д-р. Сильвестер Дрималик

вул. Сикстуська ч. 50.

Склеп

МОЛОЧАРСЬКОГО СОЮЗА

у Львові, Ринок ч. 10.

доставляє всякі споживні товари для наших склепів і торговельних сілок на провінції.

Купує по зорисних цінах: мід, яйця, діжковий сир, гриби і господарське масло.

„КАРПАТІЯ“

Тов. взаїмних обезпечень на житте і ренти у Львові, вул. Руська ч. 18.

урядує що дня крім неділь і свят від години 10.—1. перед полуднем.

Премії можна платити або чеками або в касі Товариства або на почті на рахунок Почт. Шадниці ч. 120.065.

ПЕРВОРЯДНА

УКРАЇНСЬКА ЦУКОРНЯ

при вулиці Св. Миколая ч. 7.

(напроти університету)

Данила Стецкова

Масло

і сливкові повила

надрібно і гуртовно

продає також і до скленів на провінцію

Склеп молочарського Союзу

Львів,

Ринок ч. 10.

Земельний

Банк Гіпотечний

Спілка акційна у Львові

Підвале ч. 7.

Конто почтової Шадниці ч. 116.184.

Жирове конто в Австро-угор. Банку.

Акційний капітал К. 1,300.000

Резерви Банку 300.000

Приймає вкладки на біжучий рахунок від К. 10— на 4 до 4¹/₄ проц.

Більші льокації капіталів приймає за условленим процентом.

Виплачує купони від заставних листів.

Інкатує гіпотечні рати і задатки на сплату векселих зобовязань.

Вимінює по корисним курсі російські рублі і німецькі марки.

Певність льокації запоручують: акційний капітал Банку, резерви забезпечені вірительности і взагалі ціле його майно.

Рентовий податок оплачує Банк з власних фондів.

На жаданне висилає довільну скільність посвідок зложення Почтової Шадниці.

Складайте шадности, взагалі завні гроші на процент, — щобі кожна корона могла служити нар дньому господарству, та вам приносити зиск, а не марнувала ся!